

ONTWAKING

Ertar. Onze wereld. Al miljoenen cycli bruist het van het leven, allemaal dankzij de Godin van de Drie Hemelen, de Godin die ons niet alleen Ertar heeft gegeven, maar ook twee andere werelden.

Pryansotgemetis, de Tuinen van de Godin, een plek waar de Godin tot rust kan komen, en de eerste wereld die zij heeft gecreëerd. Er zijn slechts enkelen die de Tuinen ooit hebben mogen bezichtigen.

En Belccyreïn, de Onderwereld, waar de essentie van een spiret naartoe gaat wanneer deze niet meer hergenereert. Een wereld waarin je nooit het gevoel hebt dat je echt bestaat, zelfs als je nog leeft.

Maar Ertar, dat is haar meesterwerk. Bergen, zeeën, grote vlaktes, en steden. Grote steden, allemaal gemaakt door haar creaties, de spirets. En een grote verscheidenheid aan bapmi's, één van de eerste soorten wezens die de Godin de wereld schonk. Dit alles vormt een eenheid, een geheel waarbij alles een doel heeft, maar waar iedereen toch haar eigen keuzes maakt. Het is dan ook niet te geloven dat dit allemaal maar een simulatie zou kunnen zijn.

- I -

Een spoor. Een spoor dat door een oneindige leegte liep. In het begin recht, maar naarmate zij verder kwam met steeds meer kronkels, soms de zwaartekracht tartend. Er was iets met die leegte, maar zij wist niet precies wat het was. Het leek alsof het alles behalve leeg was, alsof... Zij wist het niet. Het was een gevoel dat zij niet kon begrijpen, iets wat zij nog nooit had gevoeld. Was het wellicht angst?

Zij wist ook wat er komen zou. Zij had dit vaker gezien in haar slaap. Op dit moment zou er een beving komen, zou zij van het spoor vallen, zou zij wakker worden.

Maar dat deed zij niet.

In plaats daarvan bleef zij vallen, steeds dieper in het oneindige. Het voelde niet eens aan als vallen. Het voelde meer aan als zweven. Het gevoel dat zij ook eerder had was weg. Sterker nog, het leek alsof alles was veranderd. De leegte maakte plaats voor een sterrenhemel, en toen zij rechts van haar keek zag zij een gloeiende bol. Het was een zon, een blauwe zon, net zoals thuis.

Zij keek weer voor zich, en zag een bol. Het was haar niet eens opgevallen dat er iets voor haar lag. Was het een planeet? De oppervlakte glom in het licht van de zon, alsof het van metaal was. Zij zag de bol groter worden, nee, zij kwam steeds dichterbij de bol. Zij wist niet wat er nu bewoog, zij of de bol, maar zij kon de oppervlakte nu wel beter zien. Het was inderdaad van metaal.

Na een tijd kon zij meer zien aan de oppervlakte, wezens, allen van metaal en in verschillende formaten. Eerst zag zij de groten. Deze leken groter dan de grootste stad die zij ooit

had gezien. Vervolgens zag zij steeds kleinere wezens, van wezens zo groot als gebouwen tot wezens die nog maar net kleiner waren dan de kleinste spiret. Allen leken zij hun eigen taken te hebben.

Zij kwam steeds dichterbij het hemellichaam, verder en verder, totdat zij de oppervlakte bereikte. Maar daar stopte zij niet. Via een opening ging zij verder, diep in de bol. Zij kon nu zien wat de aard van deze bol was. Het was een heel netwerk van terminals, een netwerk van netwerken. Overal waar zij keek zag zij machines, machines die aan elkaar verbonden leken, machines die op zichzelf leken te staan, kleine machines, grote machines, machines die andere machines produceerden, en daar, daar verderop, een machine in de vorm van een spiret.

Zij kwam dichterbij deze machine, en even leek het of zij de machine kon aanraken, deze spiret-achtige machine. Maar op het moment dat zij dicht genoeg kwam, vervaagde alles in een verblindend licht. Zij kon nog net één ding horen.

Terra...

- II -

Nikene deed haar ogen open, en voor haar zag zij een planeet, haar planeet, Ertar. Daar ergens, in een blauwgroenige oceaan, daar kon zij Moctod zien. Ze wist ongeveer wat de vorm van het continent was, voornamelijk door haar vele reizen. Zij kon ook de andere continenten zien, welke weliswaar lang niet zo groot waren als Moctod, maar groot genoeg om met het blote oog te kunnen zien. Nikene vroeg zich af of ze ooit op die andere continenten zou lopen. Nee, ze wist het. Ze zou ze bezoeken.

Langzaam kwam de planeet dichterbij, en Golgeo, de stad dicht in de buurt van haar huis, werd zichtbaar. Ze had nooit beseft hoe groot Golgeo was. Natuurlijk, vanaf de grond was Golgeo al groot, maar vanaf hier kon je echt de omvang zien.

Steeds dieper daalde ze naar beneden, tot ze boven haar huis zweefde. Ze daalde dwars door de daken, en zag uiteindelijk zichzelf.

Zij doet haar ogen open.